

sterium, vi have. Jeg har siddet i mange Aar i denne Sal og gjort mange Erfaringer, og Erfaringen er en udmærket Læremester. En af mine Erfaringer er, at da Højre skulde rigtig til at dæmme op mod Venstre og Demokratiet i denne Sal saavel som ude i Landet, valgte det den eneste fornuftige Taktik at følge sine lovlige Førere, Ministeriet. Der er ikke andet at gøre, det vedkender jeg mig fuldt ud. Jeg siger derfor, at jeg tager stort Hensyn til, om der sidder et Ministerium, som jeg er i principiel Overensstemmelse med, eller om jeg ikke er det, og det tror jeg ogsaa, de ærede Socialdemokrater gøre. Der er jo ingen, der er hidsigere i Øjeblikket i at angribe f. Eks. det nuværende Ministerium, fordi det ikke er socialdemokratisk sindet, end Socialdemokraterne. Vi skulde blot se, at dersom vi havde et socialdemokratisk Ministerium, blev der ikke mindste Kiv eller Sprække mellem Socialdemokratiet og dette Ministerium. Saa tumbede vare de nok ikke. Det er en rigtig god og sund politisk Moral. Naar altsaa en Minister kommer i Udvalget og siger: Den Sag ønsker jeg ikke henvist til mig og saa anfører gode Grunde, hvorfor han ikke ønsker det, som det er gjort her i Salen i Dag, vil jeg virkelig ikke i den Sag stille mig i Opposition til Ministeren. Jeg vil ogsaa, naar vi komme til Afstemning, se, hvor mange Venstremænd der vil stemme i denne Sag mod hele det øvrige Udvalgs Tilslutning til Ministeren.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Indstilling under Nr. 4 af *et Mindretal* (Harald Jonsen og K. M. Klausen) (se Tillæg B. Sp. 829—30)

forkastedes med 48 Stemmer mod 12.

Indstilling under Nr. 18 af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 831—32)

vedtoges enstemmig med 75 Stemmer.

Indstilling under Nr. 19 af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 831—32),

vedtoges enstemmig med 75 Stemmer.]

Man gik derefter til de *Justitsministeriet* vedrørende Andragender (se foran).

Ordføreren (Jens Busk): Udvalget har ikke foreslaaet at henvise noget An-

dragende, derimod har det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) foreslaaet at henvise et Andragende, men derom skal jeg ikke udtale mig, forinden jeg har hørt den ærede Ministers og det ærede Medlems Udtalelser.

Bluhme: Eftersom den ærede Ordfører gør Fordring paa, at man ogsaa i disse rent neutrale Forhold ubetinget skal følge hans Indstillingen som Ordfører for Flertallet, bliver det jo temmelig ørkesløst, at jeg tager Ordet for det Ændringsforslag, som jeg har stillet. Det gaar ud paa at henvise til den højtærede Justitsminister et Andragende til Rigsdag og Regering fra Bestyrelserne for Nordby og Sønderho Sognes Hartkornskasser om, at en Afgift, som de nu aarlig maa betale til Birkedommerembedet paa Fanø, maa bortfalde, da dette Embede er ophævet, og der ikke længere findes nogen Retsperson, som der kan være Tale om at give „fri Gaard“, eller som man kan give Dommer- og Skriverpenge. Birkedommerembedet paa Fanø er nemlig nedlagt og Tingstedet henlagt til Esbjerg. Det er ikke noget stort Beløb, det drejer sig om, men paa Grund af, at disse Kommuner ved Tidernes Ugunst og ved Forholdenes Udvikling ere gaaede meget tilbage, og, som Kommuner i alt Fald betragtede, ere temmelig fattige, andrage de om at blive befriede for denne ringe Afgift, idet de mene, at den opkræves uberettiget, siden Embedet er blevet ophævet. Dette Andragende var for i Rigsdagen i Fjor, og da udtalte den højtærede Justitsminister, at han ikke ønskede at faa dette Andragende henvist, idet han mente ikke at kunde gaa med dertil og henviste til, at det i alt Fald maatte blive et Spørgsmaal, som maatte forelægges Domstolene. Nu have de givet Andragendet ind paa ny med en lidt anden Motivering i den Tro, at hvis det høje Folketing vilde støtte dem i deres Begæring, vilde den højtærede Minister maaske være villig til at efterkomme deres Ønske og eftergive dem Afgiften, idet denne Sag jo dog er enestaaende og ikke kan drage Konsekvenser med sig andre Steder, ligesom det er saa tarvelige Forhold, hvorunder de leve paa Fanø, at man nok kunde vente, at Regering og Rigsdag vilde gaa med til at opfylde deres Ønske. Naar jeg har stillet Forslag igen i Aar om at henvise Sagen til den højtærede Minister, er det en Selvfølge, at jeg ikke venter, at Folketinget skal følge mig, og jeg venter heller ikke, at den højtærede